

prima instanță: I. Nașco
instanța de apel: L. Bulgac, N. Craiu, M. Guzun

ÎN C H E I E R E

23 aprilie 2015

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Nicolae Clima
Ion Corolevschi, Ion Druță

examinînd chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Roman Irina, în pricina civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de Roman Irina împotriva Nadejdei Balanețchi, Tatianei Nicolenco, Vladimir Colța și Centrul de Sănătate Ștefan Vodă privind încasarea prejudiciului material și moral și compensarea cheltuielilor de judecată.

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 16 decembrie 2014, prin care apelul declarat de Roman Irina, a fost respins și menținută hotărârea Judecătoriei Ștefan Vodă din 05 februarie 2014 de respingere a acțiunii,

c o n s t a t ă :

La data de 11 iulie 2013, reclamanta Roman Irina s-a adresat în judecată cu cerere împotriva Nadejdei Balanețchi, Tatianei Nicolenco, Colța Vladimir și Centrul de Sănătate Ștefan Vodă, solicitînd încasarea prejudiciului material și moral, cît și compensarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii reclamanta a indicat că, la 25 aprilie 2010, fiul ei minor Roman Alexandru, și-a penetrat ochiul stîng într-un cui metalic. Susține că, s-a adresat la salvarea din or.Ștefan-Vodă, de unde au fost trimiși la secția de internare, unde medicul de gardă era pîrîtul Ion Niculiță, iar în urma examinării de către medicul oftalmolog Golovcenco, s-a stabilit diagnosticul „plagă penetrantă corneosclerală gravă, cu evulsia țesuturilor interne și prolaps a globului ocular”.

Astfel, în urma internării la Spitalul Republican pentru Copii „Emilian Coțaga”, copilul a fost supus intervenției chirurgicale efectuată de medicul E. Vovc cu complicații postoperatorii ulterioare.

Menționează reclamanta că, pentru a repara complicațiile, a apelat la o clinică privată, iar concomitent a telefonat la CMF Ștefan Voda, unde a discutat cu medicul Vl. Colța și căruia i-a fost explicată situația, însă ultimul i-a comunicat că, în afară de două săptămâni pentru îngrijirea copilului nu-i poate acorda reclamantei, fapt în

legătură cu care reclamanta a fost nevoită să-și ia concediul pe perioada 14.05.2010-09.06.2010.

După ameliorarea situației, reclamanta s-a adresat cu extrasul de la Clinica „Ovisus” la Centrul Medicilor de Familie din or. Ștefan-Vodă, la medicul Colța Vladimir, însă acesta i-a reproșat că buletin de incapacitate temporară de muncă nu deschide pe baza extrasului medical eliberat de instituția privată, obligînd-o pe reclamantă să revină la serviciu.

Consideră reclamanta că, pîrîții i-au încălcat dreptul de a-și alege atît medicul, cît și instituția medicală, cît și dreptul de a-i fi deschis buletin de incapacitate temporară de muncă, deoarece conform ordinului nr.695 din 13.10.2010, în instituțiile medicale private, care au trecut acreditarea și monitorizarea, sunt în drept de-a elibera extrase din fișa de staționar, iar medicul de familie este obligat de a le recunoaște ca unele veridice.

Relevă reclamanta că, după o studiere minuțioasă a legislației, i-a devenit cunoscut faptul că, cu trauma respectivă, fiului urmează să i se acorde grad de invaliditate, însă medicul pediatru Balanețchi Nadejda a infirmat acest fapt, motivînd că copilul nu are dreptul la grad de invaliditate. Mai mult, nici îndreptare la medicul de specialitate reclamantei nu i-a fost eliberată pentru a face un control de profilaxie și a verifica starea sănătății copilului.

Invocă reclamanta că, împrejurările menționate mai sus au determinat-o să se adreseze cu petiție către Ministerul Sănătății, solicitînd să i se explice dacă copilul are dreptul de a fi încadrat în grad de invaliditate.

Prin răspunsul primit la 21.03.2012, Ministerul Sănătății a informat reclamanta că urmează să se prezinte la consultația medicilor oftalmologi pediatri din secția de oftalmologie a Spitalului Clinic Republican pentru Copii „Emilian Coțaga”.

Astfel la 18.02.2013, în baza raportului nr. 104 și a certificatului nr. 11 al Comisiei consultativ medicală din 31.01.2013, minorului i-a fost acordat grad de invaliditate.

Solicită reclamanta încasarea de la pîrît a alocațiilor sociale în sumă de 8599 lei ca prejudiciu material, cheltuielile de transport în sumă de 1224 lei, prejudiciul moral în valoare de 30000 lei și cheltuielile de asistență juridică în valoare de 1 500 lei.

Prin hotărîrea judecătorei Ștefan Vodă din 05 februarie 2014 acțiunea a fost respinsă integral ca fiind neîntemeiată.

Invocînd ilegalitatea acestei hotărîri, la data de 19 februarie 2014, a depus apel Roman Irina, solicitînd casarea hotărîrii contestate și emiterea unei noi hotărîri de admitere integrală a acțiunii.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 16 decembrie 2014, apelul declarat de Roman Irina, a fost respins și menținută fără modificări hotărîrea Judecătorei Ștefan Vodă din 05 februarie 2014.

La data de 18 februarie 2015, Roman Irina, a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitînd admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și încasarea în beneficiul său din contul pîrîților în mod solidar a prejudiciului material și moral.

În motivarea recursului, a invocat recurenta că decizia instanței de apel este ilegală și neîntemeiată, fiind emisă cu încălcarea normelor de drept.

În context, invocă recurenta prevederile Legii cu privire la exercitarea profesiei de medic nr. 264-XV din 27 octombrie 2005 potrivit căreia la exercitarea atribuțiilor de medic ca principiu fundamental este respectarea drepturilor și interesele pacientului, precum și a rudelor lor. Medicul este obligat prin utilizarea tuturor capacităților și cunoștințelor profesionale să contribuie la protejarea sănătății populației, păstrând respectul față de ființa umană. De asemenea medicul este obligat să-i asigure pacientului un tratament până la însănătoșirea lui sau trecerea lui în îngrijirea unui alt medic și nu este în drept să supună pacientul unui risc nejustificat.

Examinând cererea de recurs declarată de Roman Irina, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul urmează a fi respins ca inadmisibil din următoarele considerente.

Potrivit art. 440 CPC, procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în temeiurile prevăzute în art. 433 CPC.

În conformitate cu art.433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin.(2), (3) și (4).

În conformitate cu art.432 alin.(1), (2), (3) și (4) CPC, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărîrea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Săvîrșirea altor încălcări decît cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Astfel, analizînd argumentele recursului prin prisma existenței temeiurilor de declarare a recursului, Colegiul constată că acestea nu se încadrează în limitele

stabilite de norma precitată, instanța de apel aplicînd corect normele de drept procedural.

Colegiul consideră că argumentele invocate în cererea de recurs sunt irelevante și declarative, motiv pentru care acestea nu pot fi reținute de către instanța de recurs întru admiterea cererii și casarea deciziei instanței de apel.

Mai mult, Colegiul învederează că dezacordul recurenteii cu decizia instanței de apel, relatarea situației, în viziunea recurenteii, fără a indica vreun temei prevăzut de art.432 alin.(2), (3) și (4) CPC, face ca acesta să fie respins de către instanța de recurs din considerentul că motivele indicate în dezacord nu se încadrează în prevederile normei precitate și nu constituie temei de casare a deciziei, recursul exercitat avînd caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificîndu-se numai legalitatea deciziei dar nu și temeinicia în fapt.

În aceeași ordine de idei, Colegiul precizează că potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII CPC, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, la caz, menționează și jurisprudența CEDO, conform cărei recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purceii contra Irlandei, 16 aprilie 1991), însă motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror, atît instanța de apel, cît și prima instanță s-au pronunțat în mod corespunzător.

Din considerentele enumerate și avînd în vedere faptul că, argumentele recursului nu se încadrează în temeiurile prevăzute de art. 432 alin.(2), (3) și (4) din CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Roman Irina, ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, 432, 433 lit. a), art. 434 alin. (1) și art. 440 CPC completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

dispune

Recursul declarat de Roman Irina, se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
Judecătorul
Judecătorii

Nicolae Clima

Ion Corolevschi

Ion Druță